

روایتی از آیینی سنتی که در حرم مطهر رضوی احیاء شد؛

چهار پایه خوانی؛ ابراز عاشقی عزاداران در محضر حضرت رضا علیه السلام

نوای او پرچم‌های سیاه و سبز دسته‌های عزاداری یکی پس از دیگری بر فراز صحن حرم برافراشته شدند. نوای دلنشین مداح، به همراه اهتزاز پرچم‌ها در باد، صحنه‌ای از عشق و سوگ را به تصویر کشید که هیچ‌گاه از خاطر حاضران پاک نخواهد شد. زائران و مجاوران، برخی با چشمانی خیس و سرهایی به زیر افکنده، به نوای او گوش سپردند و برخی دیگر با اشک‌هایی که بر گونه‌هایشان جاری بود، دست بر سینه به احترام این روز ایستادند. هر نگاه، هر اشک، و هر زمزمه‌ای که در این لحظات به زبان می‌آمد، تصویری از عشق بی‌پایان به اهل بیت علیهم السلام را در ذهن هانقش می‌زد و با گفتن لیلیک یا حسین علیه السلام عزاداران نبوی در صحن و سرای رضوی می‌پیچید. غروب آفتاب، جای خود را به شب داد، اما فضای حرم مطهر رضوی همچنان غرق در نور، عشق و اندوه بود. با پایان مراسم، زائران و مجاوران، با دلی پر از عشق و چشمانی خیس، از حرم خارج شدند. صدای نوای جانسوز مداح و تصویر پرچم‌های برافراشته‌ای که در باد تکان می‌خوردند، تا همیشه در دل‌ها و خاطره‌ها زنده خواهد ماند. این غروب سوگ، نشانه‌ای از پیوند بی‌پایان دل‌های عاشق با اهل بیت علیهم السلام بود که هرگز فراموش نخواهد شد.

غروب رحلت پیامبر اعظم صلی الله علیه و آله و شهادت امام حسن مجتبی علیه السلام حرم مطهر رضوی به دریایی از اشک و اندوه تبدیل شده بود. آسمان مشهد در آن لحظات، رنگی از غم و سوگ به خود گرفته بود و زائران و مجاورانی که از سراسر ایران و حتی دیگر کشورهای اسلامی به مشهد آمده‌اند، آماده بودند تا در این روز مهم، عشق و ارادت خود را به خاندان اهل بیت علیهم السلام نشان دهند. از ساعات اولیه روز، دسته‌های عزاداری با پرچم‌های سیاه و سبز و باز زمزمه‌های «یا رسول الله صلی الله علیه و آله» و «یا حسن مجتبی علیه السلام» به سوی حرم مطهر رضوی حرکت کردند. پرچم‌های برافراشته و نوای سوزناک طبل و سنج، خیابان‌های مشهد را به مسیری برای ابراز عشق و ارادت به پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و امام حسن علیه السلام تبدیل کرده بود. با رسیدن دسته‌ها به حرم، صحن‌ها و رواق‌های رضوی مملو از جمعیتی شد که در دل‌هایشان شعله‌های عشق می‌سوخت. چهار پایه‌چوبی که در صحن پیامبر اعظم صلی الله علیه و آله قرار داده شده بود، میزبان مداح بود که با نوای جان‌سوز خود، این غروب غم‌انگیز را به اوج رساند. اما اوج این مراسم، حضور مداح برجسته، امیر کرمانشاهی بود که بر روی چهار پایه قرار گرفت و نوای دلنشین و سوزناک خود را آغاز کرد. هم‌زمان با